

Onoratului cler împreună slujitor, cuvioșilor călugări și călugărițe, persoanelor consacrate și tuturor credincioșilor iubitori de Dumnezeu, pace și binecuvântare!

„... ia copilul și pe mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până când îți voi spune eu.” (Mt. 2,13)

Dragi credincioși,

Timpul Sărbătorii Crăciunului ni se oferă an de an ca un moment de har și bucurie prin ceea ce ne propune: întâlnirea noastră cu Dumnezeu. De la întâlnirea în cadrul liturgic și până la comuniunea din familie, de la urările făcute prietenilor, rudeniilor și cunoscuților cu ocazia sărbătorii și până la pacea și armonia interioară a sufletului, toate ne vorbesc de apropiere, cunoaștere și unitate.

Nașterea lui Isus este începutul bucuriei creștine și momentul desăvârșit al întâlnirii dintre om și Dumnezeu. După un lung parcurs al omenirii cu momente diferențiate de căutare și însușire a valorilor, de dezvoltare variată a culturilor și religiilor, plinătatea timpului surprinsă de Sfânta Scriptură atunci când ne vorbește de Întruparea Fiului lui Dumnezeu și venirea Sa în lume, ne aduce în centrul credinței noastre și ne pune mereu în fața propriului destin, înțeles ca o chemare de a-L primi și a ne uni cu Dumnezeu.

În acest an care se apropie de sfârșit, având ca suport evenimentele anului Centenar evocatoare de memorie, precum și așteptările a ceea ce ne-am fi dorit să se întâmple, apropiindu-ne de parcursul spiritual specific creștinului, propun să ne îndreptăm atenția spre a doua parte a capitolului al doilea, din Evanghelia după Matei, pentru a parcurge și noi împreună cu familia sfântă din Nazaret drumul timpului care ni se deschide pentru viitor, cu încredere în Providența divină.

După ce Isus a fost găsit și adorat de magi, în urma unei lungi călătorii pe care ei au întreprins-o venind din Răsărit, călăuziți fiind de steaua care li s-a arătat și i-a condus la Betleem, El a fost nevoit să plece în Egipt, împreună cu Mama Sa și cu sfântul Iosif, pentru că Irod căuta să-l omoare. Abia născut în lume, gingaș ca orice copil, inocent și nevoiaș de atenția și grija familiei Sale, Isus începe pelerinajul său pământesc într-o atmosferă de ostilitate generalizată, generată de frica lui Irod și a celor care citeau evenimentele vieții doar în cheie politică de concurență și adversitate.

Unde este regele Iudeilor, Cel Care S-a născut?(Mt 2,2) îi întreabă magii veniți în Ierusalim pentru închinare, pe cei care ar fi trebuit să-l recunoască, recunoscând ei înșiși din astre că regalitatea nu este doar pământească, ci mai degrabă o palidă imagine a Celui care este cu adevărat Rege, Creatorul lumii. Ei îl găsesc pe Isus la Betleem și închinându-se, îi aduc daruri: aur, tămâie și smirnă.

După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul și pe Mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod vrea să caute Pruncul ca să-lucidă (Mt 2,13).

Ascultător și încrezător în cuvântul Domnului, dreptul Iosif pornește la drum luând cu sine Pruncul dumnezeiesc și pe Mama lui și se îndreaptă spre Egipt pentru a salva viața noului născut. În tot acest demers de salvare se vede mâna Domnului care însoțește familia sfântă în pământ străin și îi poartă de grijă în dificila situație a ostilităților omenești și a necesităților imediate. Providența divină se face cunoscută oamenilor credincioși în situația concretă a vieții lor călăuzindu-i tainic chiar și în situațiile complicate și grele ale vieții lor. Își dau seama de aceasta în alte momente ale vieții, atunci când privind înapoi anii care au trecut, pot spune în confirmarea cugetului inimii, că harul dumnezeiesc i-a însoțit și i-a condus, permițându-le să ajungă în situațiile cele mai prielnice ale devenirii lor.

Ascultând de glasul îngerului, dreptul Iosif nu doar că își aduce contribuția la salvarea vieții Pruncului dumnezeiesc, ci fără ca să știe, împlinește o profeție: *ca să se îplinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: „din Egipt am chemat pe Fiul Meu”* (Mt 2,15). Astfel, evanghelistul Matei, ne prezintă misiunea mesianică a lui Isus, încă de la nașterea lui. După cum poporul Israel a fost chemat din Egipt în timpul lui Moise spre a fi călăuzit spre țara promisă, tot așa Fiul lui Dumnezeu cheamă oamenii din toate popoarele lumii spre a fi conduși spre țara promisă a Împărăției lui Dumnezeu.

În viața de zi cu zi, întâlnim această confruntare permanentă a planurilor și ambițiilor omenești, care nu corespund întotdeauna cu cele ale Domnului și pe acestea poate să le discearnă acela care se roagă și privește nu doar în afară ci în sufletul lui, rămânând deschis căutării binelui și adevărului.

Timpurile se schimbă și oamenii își urmează cursul vieții, Cuvântul Domnului rămâne același. *După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif, în Egipt și i-a zis: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei care căutau să ia viața Pruncului* (Mt 2,19-20).

Familia sfântă se reîntoarce la Nazaret continuând cursul vieții în modestie, demnitate și ascultare față de cuvântul Domnului. Unită de același ideal și având aceleași valori ale vieții, înfruntând aceleași dificultăți, recunoaștem în ea modelul tuturor familiilor care se străduiesc să se dăruiască binelui comun și pentru cel al copiilor lor.

Iubiți credincioși,

Viața noastră primită în dar de la Dumnezeu putem să o vedem în tot parcursul ei de la naștere și până la mormânt precum o călătorie. Ne-am născut în lume nu din proprie inițiativă, pentru că am ales noi, ci doar constatăm în descoperirea conștiinței de sine, că suntem rezultatul darului Celui de Sus și al părinților. Purtăm în noi zestrea genetică a multor generații care ne-au precedat, însă ne este încredințat destinul nostru. Pornim în viață cu un bagaj pe care nu l-am ales, ci mai degrabă ne-a fost încredințat, însă avem libertatea de a-l

gestiona, de a-l transforma și îmbogății. Caracterul și temperamentul firii omenești sunt supuse înfrumusețării și dezvoltării integrale a persoanei. Întrebarea importantă care se pune, este cum întreprindem această călătorie? în ce direcție mergem și cum alegem drumul cel mai potrivit? Ce culegem și păstrăm din ceea ce întâlnim pe cale? Sunt întrebări generoase cu care e bine să ne confruntăm cât mai des și în sărbătoarea Nașterii Domnului ni se deschide perspectiva spirituală a contemplării Pruncului Isus care a venit în lume să crească și să ne mântuiască.

Un drum împreună cu Isus Fiul lui Dumnezeu ne asigură de prezența și însoțirea Providenței, precum și de intuirea clară a destinației. Un parcurs făcut la întâmplare, fără lumina credinței din care lipsește orice perspectivă a transcendenței, este nu doar mai sărac și incomplet, ci și mult mai limitat. Darul credinței l-am primit în Botez, atunci când Cerul s-a aplecat din nou asupra fapturii pe care a chemat-o odinioară la viață și a sigilat-o cu promisiunea veșniciei.

Autorul epistolei către Evrei sintetizează întreg parcursul vieții lui Avraam în câteva versete, punând evenimentele care au schimbat cursul istoriei pe seama credinței.

Prin credință, Avraam, când a fost chemat, a ascultat de a ieși la locul pe care era să-l ia în moștenire și a ieșit, neștiind încotro merge. Prin credință, a locuit vremelnic în pământul făgăduinței, ca într-un pământ străin, locuind în corturi cu Isaac și cu Iacov, cei dimpreună moștenitori ai aceleiași făgăduințe, căci aștepta cetatea cu temelii puternice, al cărei meșter și lucrător este Dumnezeu (Evr.11,8-10).

Cu acest părinte al nostru în credință începe istoria religioasă a evreilor și a creștinilor și a tuturor oamenilor căutători de Dumnezeu. Cum l-a întâlnit pe Dumnezeu și cum a răspuns chemării sale, cum a învățat să creadă și să-și purifice credința, ne spune mai pe larg cartea Facerii, important pentru noi este să ne situăm pe coordonatele parcursului vieții noastre, având tezaurul credinței în suflet.

Nașterea lui Isus pe care azi o sărbătorim, ne aduce mai aproape de această istorie a lui Dumnezeu cu omul, până într-acolo unde ea se unește prin Întrupare în aceeași Persoană a Fiului lui Dumnezeu născut din Fecioara Maria. O cale lungă pe care o străbate Cuvântul lui Dumnezeu cu toate generațiile de oameni până își găsește lăcaș într-o inimă omenească care îl primește cu toată disponibilitatea. Întruparea Fiului lui Dumnezeu trece prin inima și disponibilitatea Fecioarei Maria ca mai apoi să fie zămislit și să se nască în lume. De aceea, putem învăța de la ea, cum s-a armonizat parcursul vieții ei cu voința Tatălui ceresc, lăsându-ne ca o Mamă bună să vedem lungul drum de căutare a omului din partea lui Dumnezeu. De la întrebarea pusă lui Adam, *unde ești?* (Fac.3,9), și până la răspunsul dat de Fecioara Maria: *fie mie după Cuvântul Tău* (Lc.1,38), este o cale lungă și nu doar temporară, ci mai degrabă existențială și spirituală, pe care o regăsim în noi înșine în măsura în care răspundem chemării noastre.

Venirea pe lume a fiecărui om nu este un dat al întâmplării, ci un act creator al Celui care aduce totul la ființă din neființă. Omul nu-și alege singur nici familia în care să se nască, nici țara care ar considera-o cea mai potrivită, nici condiția socială cea mai convenabilă, ci în

virtutea demnității sale de om creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și în virtutea chemării speciale pe care o are, acesta intră în rândul călătorilor prin lume și a căutătorilor *cetății cu temelii puternice, al cărui meșter și lucrător este Dumnezeu*. Conștientizarea vocației, aduce omului regăsirea de sine și îl așează pe făgașul cel mai drept al devenirii sale.

Iubiți fii sufletești,

Avem cu toții de întreprins o călătorie importantă. Indiferent de vârsta pe care o avem, viața sufletească nu stă pe numărul anilor și nici nu este împiedicată de condiția socială, ci se fundamentează pe credință în comuniunea harică. Pentru creștin drumul vieții spirituale nu se încheie odată cu viața pământească, ci mai curând în acest parcurs, se deschide spre actualitatea Spiritului Sfânt și spre veșnicia Lui.

Adevărata sărăcie este cea a sufletului lipsit de hrana spirituală, ca urmare a abandonului călătoriei împreună cu Hristos. Niciodată nu este prea târziu pentru om să reia acest parcurs, dat fiind faptul că este mereu așteptat. Pașii cei mai la îndemână sunt și cei mai simpli pe care i-a învățat încă din fragedă copilărie când părinții sau bunicii l-au învățat să se roage.

Rugăciunea personală ne pune în dialog imediat cu Domnul în fața căruia ne prezentăm ca fii și ne așează în starea firească a comuniunii. Apa și izvorul sunt în raport de dependență, în așa fel că aceasta nu poate să curgă dacă nu iese din sursa care o alimentează.

Părinții spirituali ne spun că riscul cel mare pentru credință este acela de a nu mai fi hrănită cu comuniunea vie a rugăciunii, prin care sufletul omului se lasă pătruns de prezența lui Dumnezeu. Învățăm să ne rugăm în măsura în care suntem disponibili de a dedica timp dialogului interior, care să ne apropie tot mai mult de profunzimile inimii. Ritmul vieții cotidiene și obligațiile sociale, îl solicită tot mai mult pe omul contemporan și nu îl favorizează în căutarea liniștii interioare, atât de necesară cunoașterii personale și a tainei pe care o poartă cu sine.

Prezența lui Dumnezeu în noi este rodul credinței și asemenea celorlalte feluri ale prezenței Lui în lume, se lasă descoperită: *Nu știți că trupul vostru este templul Spiritului sfânt?* ne interoghează cuvintele sfântului apostol Pavel din Scriptură (1Cor.6,19).

Sfânta Tereza de Avila relatează cum și pentru ea, înțelegerea acestui adevăr a constituit o iluminare care a ajuta-o în viața de rugăciune:

Dacă aș fi înțeles, așa ca astăzi, că în acest mic castel, care este sufletul meu, locuiește un Rege atât de mare, nu l-aș mai fi lăsat singur atât de des, i-aș fi vorbit din când în când și aș fi întreprins cele de trebuință pentru ca în castel să nu mai domnească atâta mizerie.¹

¹ Teresa de Avila, *Calea desăvârșirii*, cap. 28

Omul care se roagă și perseverează în rugăciune învață să iubească și el însuși se lasă iubit de Dumnezeu. Această convingere stă la temelia transformării inimii și a convertirii personale. De asemenea, există o puternică legătură între rugăciunea personală a creștinului și misiunea universală a Bisericii de a fi semn al iubirii lui Dumnezeu. Această legătură este de ordin spiritual și îl situează pe cel care se roagă în inima Bisericii. Iubirea care unește sufletul cu Dumnezeu prin comuniunea rugăciunii și iubirea care constituie realitatea profundă a Bisericii sunt identice, căci iubirea este dar al Spiritului Sfânt.

Sfântul Ioan al Crucii, un cunoscut călugăr și mistic carmelitan afirmă cu convingere, că descoperirea în suflet a iubirii și gratuității lui Dumnezeu de către cel care se roagă este de mare folos Bisericii și cea de care are ea nevoie cu adevărat: *Un act de iubire pură este mai de folos Bisericii decât toate lucrările lumii.*²

Sărbătoarea de astăzi și Mântuitorul Isus care prunc s-a făcut pentru noi, călătorește cu fiecare generație de oameni. El să reînnoiască în sufletele noastre dragostea față de Dumnezeu și de semenii și să crească în fiecare dintre noi harul, dorința și putința de a-L purta prin lume.

Cu părintească însoțire, Vă doresc tuturor Sărbători fericite și un An Nou binecuvântat!

† Vasile
episcop de Maramureș

Dată în Baia Mare, la 25 Decembrie,
Sărbătoarea Nașterii Domnului a anului 2018.

² Jacques Philippe, *Timp pentru Dumnezeu*, pag.73